XI. évfolyam, 52. szám
1955. december 29.

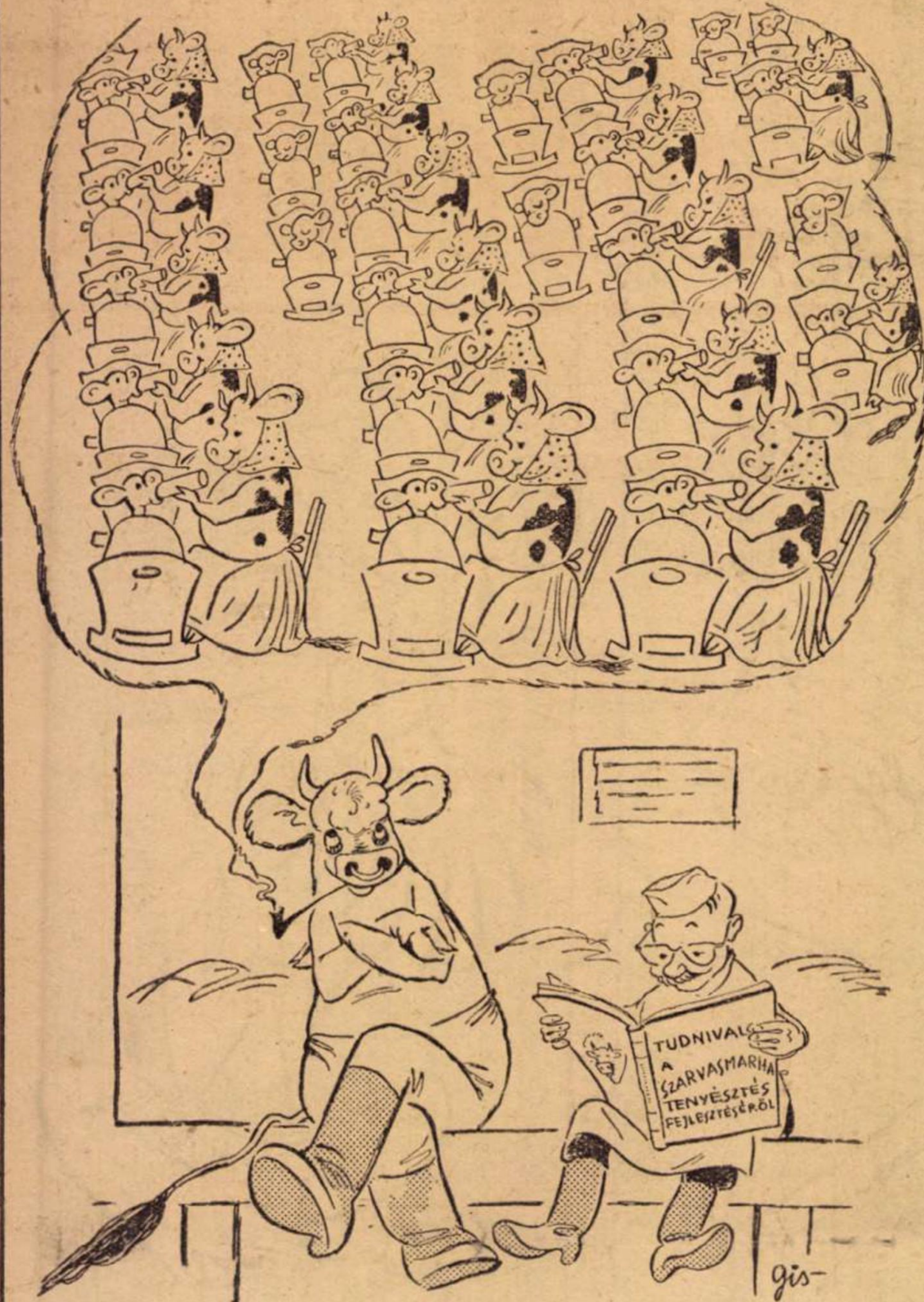
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Vidám Szilvesztert — boldog új esztendőt!

A szarvasmarhatenyésztés fejlesztéséről szóló határozat után

Disznóölés idején

— Röfi, nincs egy idegcsillapítód?!

Igy jár az a szaki...

... aki megelégszik az elért eredményekkel.

Kép szöveg nélkül

Ahol nem gondoskodnak a traktorosokról

— Szabad bejönni? Itt hidegebb van!

Buék

Kovács kartárs magának él csak.
Azt mondja: Mit törődöm mással?!
Bár elfogadja a világot,
Ámde bizonyos gyanakvással.

Ballábbal kelt fel minden reggel
És ballábbal feküdt le este.
A sértődésre száz okot lelt,
És hogyha nem lelt, megkereste.

Ujév reggelén Kovács kartárs
Kiborotválva s kilumpolva
Egy kis búék-körútra indult.
Nem lévén aznap egyéb dolga.

Boldog újévet ment kívánni,
Félreértés azért ne essék.
Méla undorral tette, lévén
Ez kellemetlen kötelesség.

Nénikéjéhez ment először
— A néni bájos öreg dáma —
És boldog újévet kívánva,
Csókot lehelt a homlokára.

Boldog újévet! — szólt fennhangon
És közben belül ezt gondolta:
Minek tenéked boldog újév?
Ó, te zsugori vén boszorka!

S mint aki jól végezte dolgát,
(S jól is végezte, mit tagadjam?)
Mint céltudatos gumilabda
Főnöke ajtaján bepattan.

Boldog újévet! — így kiált fel,
S közben magában ezt gondolja:
Boldog is volna ez az újév,
Csak te mennél már a pokolba!

BUÉK! — rikkant be szomszédjához,
S közben magában ezt gondolta:
Egy stampedlivel nem kínált meg
Ez az alak már évek óta...

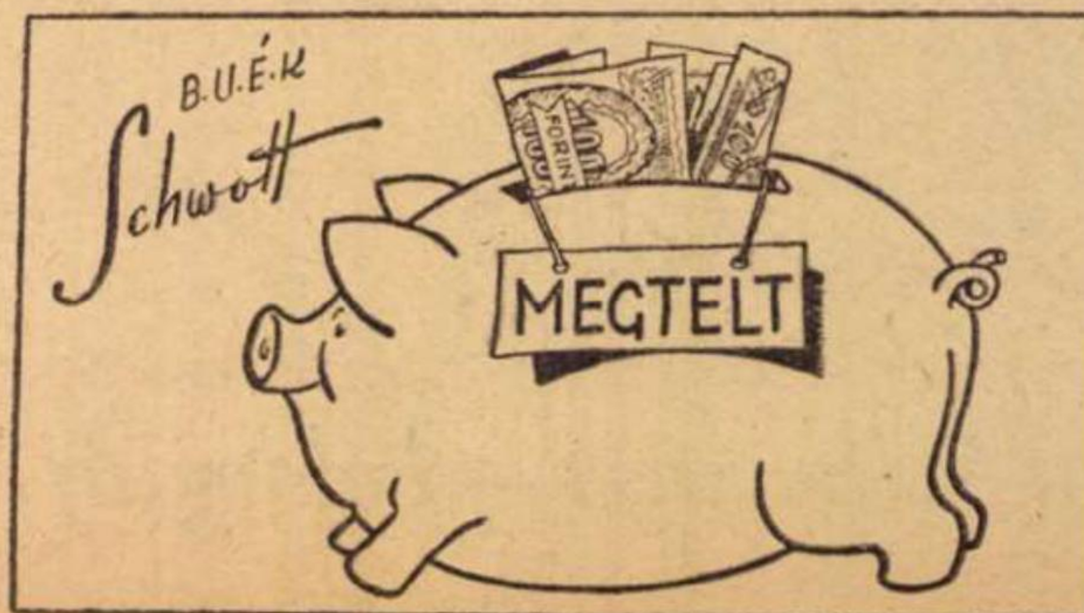
És végül elment Ilonkához,
Ki kékszemű és hamvasszőke
(Jegyezzük meg: érzelmi téren
A hamvasszőkeség is tőke.)

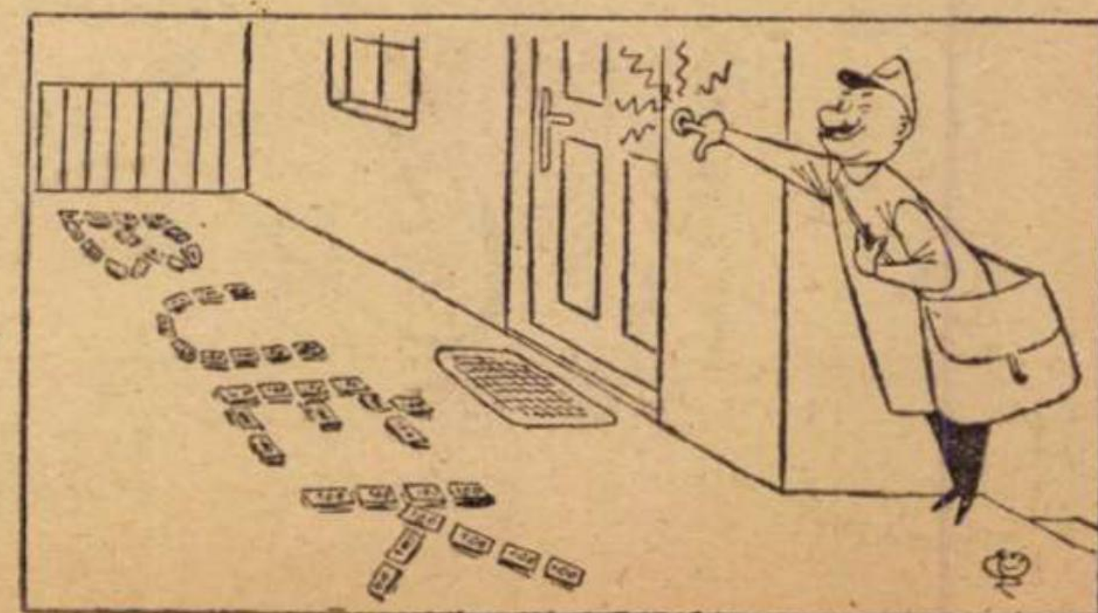
Boldog újévet! — ezt rebegte,
S ilyen csudát ugyan ki látott?
Mert azt is gondolta eközben,
Hogy „boldog újévet kívánok".

Viszont kívánom! — szólt Ilonka,
Derűs mosollyal nézve rája,
De ki tudná azt kitalálni,
Hogy közben mit gondolt magába'...

Miklós deák

Ketten beszélnek

— *Szeretnék magának elmondani valamit Csopakinéról . . .*

— Lekötelez vele. Holnap este néhány barátom látogat el hozzám, ha a történet érdekes, azzal fogom szórakoztatni őket.

— *Ne tréfáljon. Szavát kell adnia, hogy amit mesélek, nem mondja tovább. Senkinek.*

— Erről szó sem lehet. Sőt, Biztosíthatom afelől, hogy mindenkinek elmesélem.

— *Kényes természetű ügyről van szó. Ha továbbadja, családi dráma lehet belőle. Nos?*

— Nyiltan beszélek: lehet, hogy ismeretlen embereket fogok megállítani az utcán, s azoknak is elmondom Csopakiné történetét.

— *Szóval nem kíváncsi rá?*

— Dehogy nem. Alig várom, hogy belefogjon.

— *Tehát hallgatni fog?*

— Amíg maga beszél. Aztán tovasietek és mindenkinek elmondom.

— *Akkor nem mesélem.*

— Ugyis jó. Hát akkor a viszontlá . . .

— *Várjon. Nem érti, hogy visszakerülhet a dolog Csopakiné fülébe?*

— Persze. Jómagam fogom elmondani neki.

— *Nagy ég! S azt is megmondaná, hogy tőlem hallotta?*

— Hát persze.

— *Különös ember maga. Lemond egy izgalmas, bizalmas és érzéki történetről? Igérje meg, hogy legalább egy fél évig nem meséli el senkinek.*

— Sajnos, nem ígérhetem meg. Még ma terjeszteni kezdem.

— *Miért viselkedik ilyen idétlenül?*

— Őszinte vagyok. Mások diszkréciót fogadnának, de ők is elmesélnék.

— *Dehát így végülis nem jut hozzá Csopakiné történetéhez!*

— Alighanem téved. Magának nem az a fontos, hogy én ne meséljem el senkinek, magának az a fontos, hogy maga elmesélje nekem. Halljuk.

— *Igérje meg, hogy legalább az Eximpex dolgozóinak nem mondja el . . .*

— Hahahaha! Ha tudni akarja, ők lesznek az elsők.

— *Lehetetlen alak maga. Legalább nőknek ne mesélje.*

— Ugyan kérem. Egyenjogúság van. Nőknek is mesélni fogom.

— *Szörnyű, hogy mit művel velem. Tébolydába akar juttatni életem delén? Tudja mit? Adja szavát, hogy szőke nőnek nem mondja el.*

— De elmondom. Szőkének is.

— *De szőke elvált asszonynak nem. Helyes?*

— Szőke elváltnak is.

— *Mért kínoz? Mit vétettem magának? Idehallgasson! Ha megígéri, hogy nem meséli el olyan szőke elvált asszonynak, aki a jobblábára egy kicsit biceg, akkor elmondom.*

— Csakhogy én elmesélem. El biz én. No halljuk.

— *Hát nem! Nem! Csak akkor mondom el, ha szavát adja, hogy legalább Makovnik Alizkának nem mondja el.*

— Nem is ismerem. Hol lakik?

— *Pata-utca hetven.*

— Várjon, felírom. Ugy, köszönöm. Neki is elmondom.

— *Még neki is?*

— Neki is. Bizony, neki is.

— *Kétségbeejtő. Ki vagyok szolgáltatva magának. Szóval idefigyeljen . . . Tegnap délután hatkor Csopakiné . . .*

(Elmeséli.)

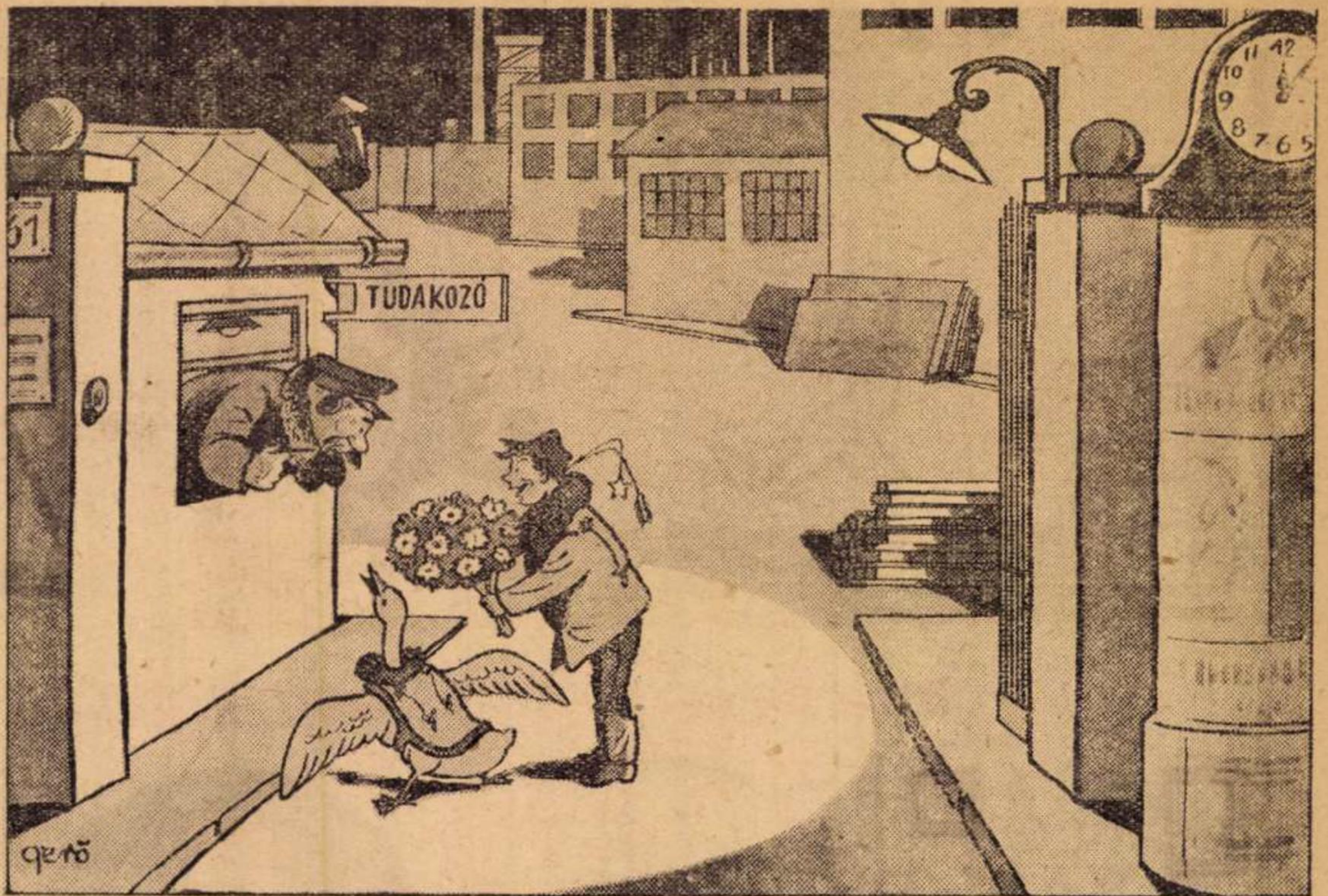
Tabi László

Optimista kép a jövőből

— Kérem, ne legyen olyan türelmetlen, hiszen csak tegnapelőtt adta be az újítását . . . Kovács kartársnak egy teljes hétig tartott, amíg elbírálták és mégsem zúgolódott!

SZILVESZTER ÉJJELÉN . . .

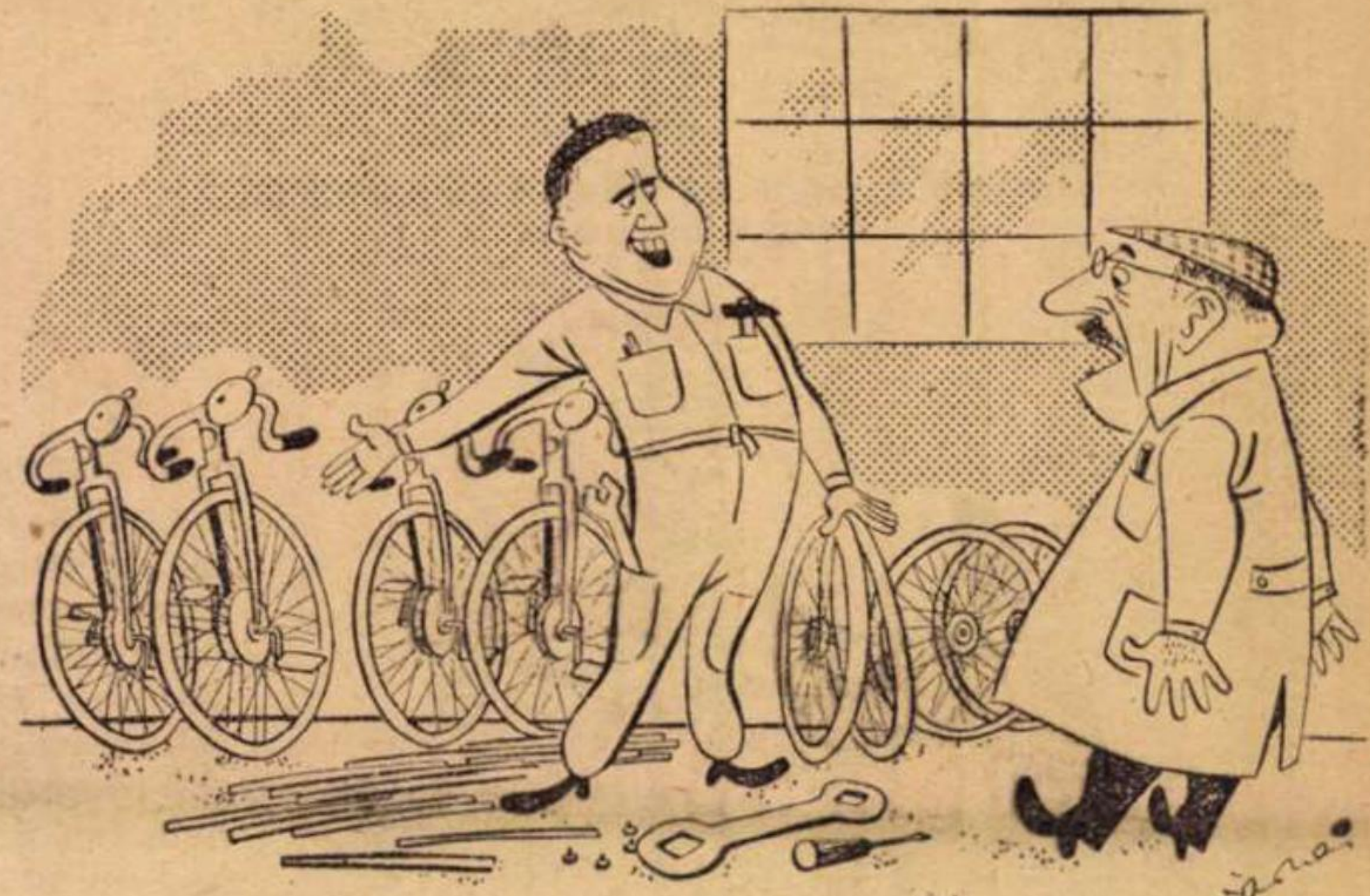
Portás bácsi: Milyen ügyről van szó, kérem?
Ludas Matyi: Az új ötéves tervről! Tessék átadni jókívánságainkat!

Az utolsó év

— Láthatja a molyrágásokból, hogy tiszta gyapjú!

Rosszul értelmezett takarékosság

— Ide nézzen szaki, nemcsak három órával hamarabb készültem el, de még négy kereket is megtakarítottam!

Nyilt levél nem magánügyben

Kedves Titkárnő Kartársnő! Csak addig hittem magának, amíg kedves, üde hangján az első hallót becsicseregte a telefonkagylóba. Aztán már kevésbé hittem. Mikor Hegyvidéki kartársat kértem, maga kikérdezett engem: „Ki keresi? Miért? Milyen ügyben? Sürgős-e?" Csak úgy záporoztak a kérdések. Pontosan feleltem mindenre és maga habozás nélkül közölte velem, hogy „megnézem, itt van-e az igazgató kartárs".

Ugye nem haragszik, ha megmondom, hogy abban a pillanatban egy régi slágerszöveg villant át bús-emlékezésekre ma már alig hajlamos agyamon. Maga nem emlékszik, hiszen régen volt és maga olyan fiatal! (Ezt ne vegye bóknak.) Csak éppen azért írom ide, hogy befejezzem az előbbi gondolatsort: „Nem hiszek én többé magának, nem én soha, nem én soha . . ."

Megérti ugye, kedves titkárnő kartársnő, ha megrendült a bizalmam, hiszen magácskát csak egyetlen ajtócska, — az is párnázott — választja el az igazgató kartárstól, tehát mindig tudja és látja, ott van-e a főnök, vagy nincs ott. Hiába mondta hát, hogy megnézi, ott van-e az igazgató kartárs, mert annak nálam semmi hitele nem volt. Nem szeretném közönséges és méltatlan szavakkal illetni magát, így csak egyszerűen azt mondom: akkor sem szólt igazat, amikor rövid szünet után közölte velem, hogy az igazgató kartárs házon kívül van. Hiszen én a drót innenső végén jól láttam és főleg hallottam, mert a kartársnő lazán takarta el finom és gondosan ápolt ujjaival a kagyló membránját, hogy lenyomja az egyest és beszól imigyen: „Valami Pomai keresi már megint az igazgató kartársat".

Hogy én, kedves igazgató kartársnő, miért voltam magának „valami" Pomai, erről fogalmam sincs, nem is kutatom, hiszen a szimpátiát nem lehet erőltetni, de nem értem, miért kellett így „beajánlani" engem . . . engem, akit nem is ismert, aki magának semmit sem vétett, azonkívül, hogy az igazgatóját kerestem telefonon magánál, a titkárnőjénél. És azzal az elítélő és türelmetlen hanggal sem érthetek egyet, amellyel különös nyomatékot adott a „már megint keresi" kifejezésnek, hiszen akkor még mindössze kétszer voltam bátor felhívni kegyedet.

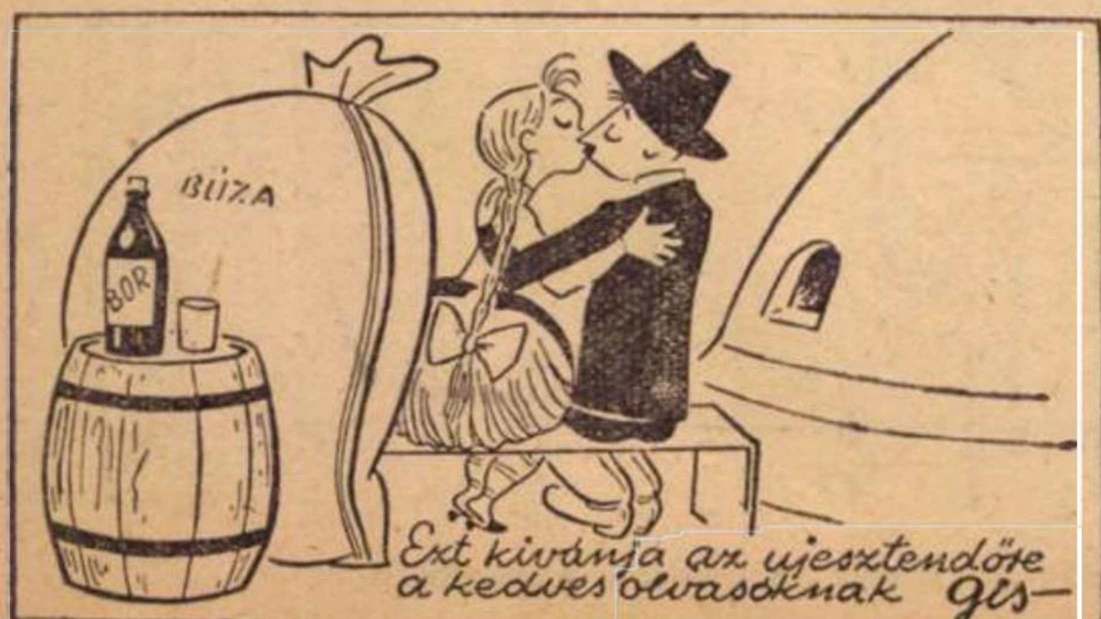
Aztán egyszer mégis csak bekapcsolt. Hegyvidéki átvette a kagylót — nem részletezem — nagyon kellemetlen percei voltak. Képzelje, kedves kartársnő, magára dühöngött. Ekkor derült ki a tévedés, hogy maga „elhallott" engem, Pomait jelentett neki, holott engem Tomainak hívnak.

Ugye, milyen más most az életünk, kartársnő! Maga csodálatosan megváltozott. Nem is tudom rövidke nevemet végigmondani, máris hallom kellemes és dallamos hangját: „Kapcsolom, Tomai kartárs!" Igy szólít most a nevemen, ami igazán jól esik az embernek. És milyen feketét főz, ha olykor odamegyek. Nem olyant, mint Pomainak főzne. Az én kávém sűrű és erős, illatos, aromás. Látszik, hogy kávéval csinálja — no meg szívvel is.

Most már rendbe is volna minden, kedves titkárnő elvtársnő, csak egyetlen gondolat gyötör: ha véletlenül és valóban Pomai volnék, mikor tudtam volna beszélni az igazgatójával, hivatalos ügyben?

Erre vár magától választ igaz híve:

Földes György

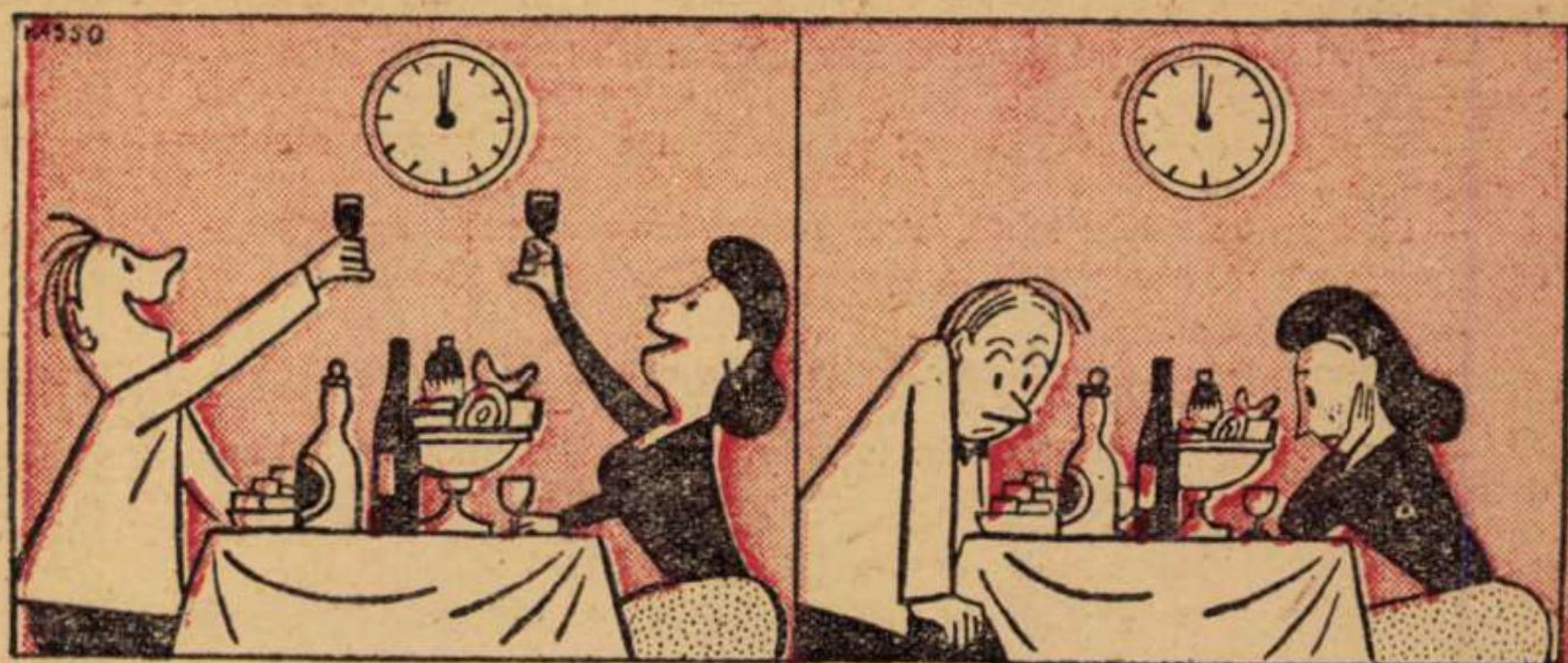

Az ujesztendő legjobb viccei

Váltás

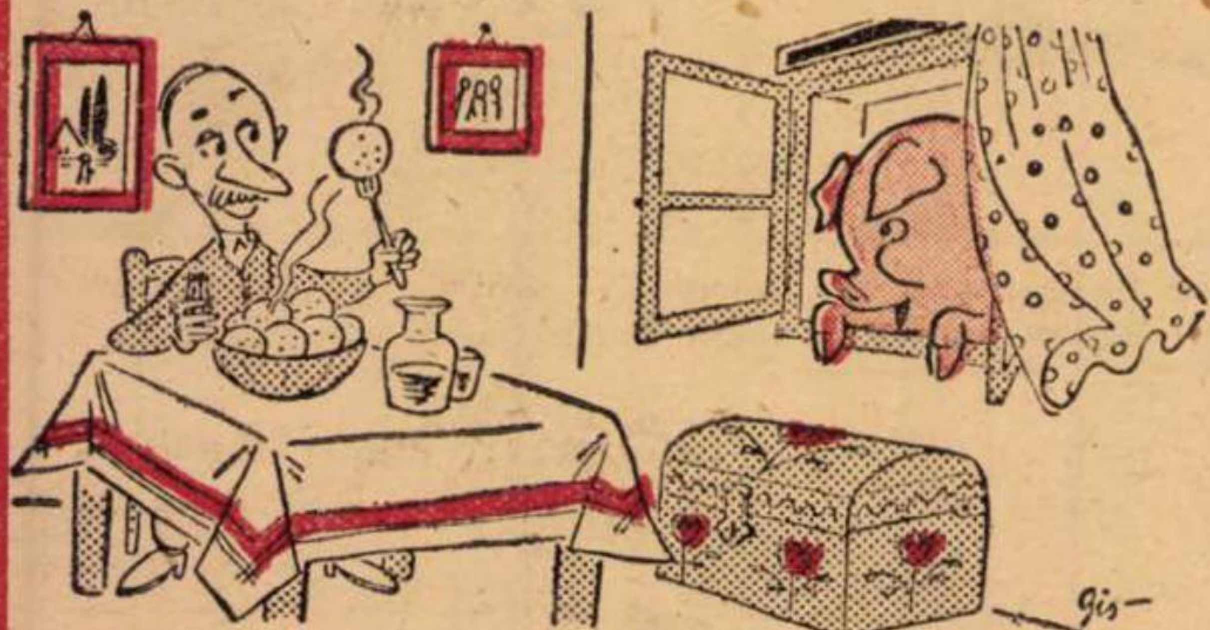
Éjfél előtt egy perccel — Éjfél után egy perccel

— Boldog új évet!.

— Már megint öregebbek lettünk egy évvel!

Rőfike intelme

— Tésztaebéd, gazdám? Higgye el, egészségesebb, mint a húsevés...

Szilveszteri telefon

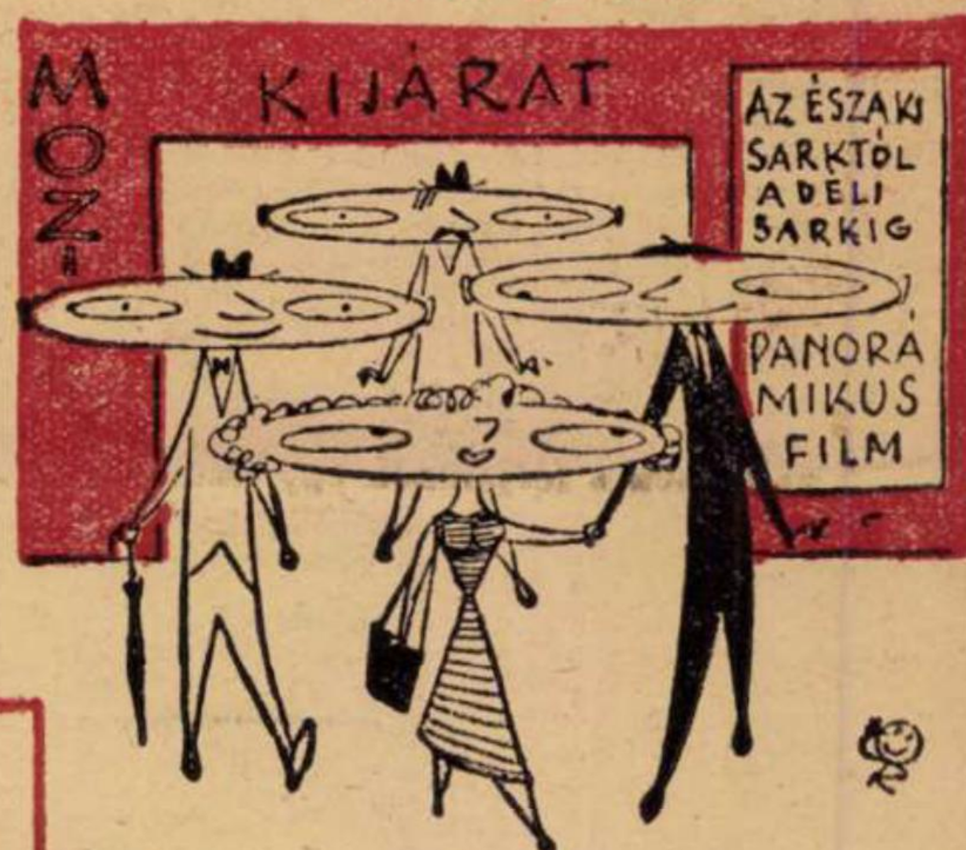
— Köszönöm az újévi jókívánságokat, de figyelmeztetem, hogy a tavalyiak nem teljesültek!

Az év legrosszabb vicce

Közkedvelt népszokás az esztendő utolsó óráiban jósolgatni a következő évre. Divatszakemberek, gazdasági szakértők, sőt meteorológusok mondják el ilyenkor prognózisukat. Nem óhajtunk versenybe szállni a százesztendős és még ennél is fiatalabb jövendőmondókkal és ezért csupán rajzban jövendölünk: megjósoljuk 1956 legjobb karikatúráit. Könnyebb lett volna a legjobb tavalyi vicceket közölni, ámbár erre azt mondta volna az olvasó, ezeket már ismerjük. Reméljük, 1956-os modelljeinkről nem fog így nyilatkozni. Még csak annyit: megjósoljuk, hogy az új esztendőben a kétsoros, duplapoénes kacagtató viccek lesznek divatban.

A panorámikus mozi előadása után

A Közértben

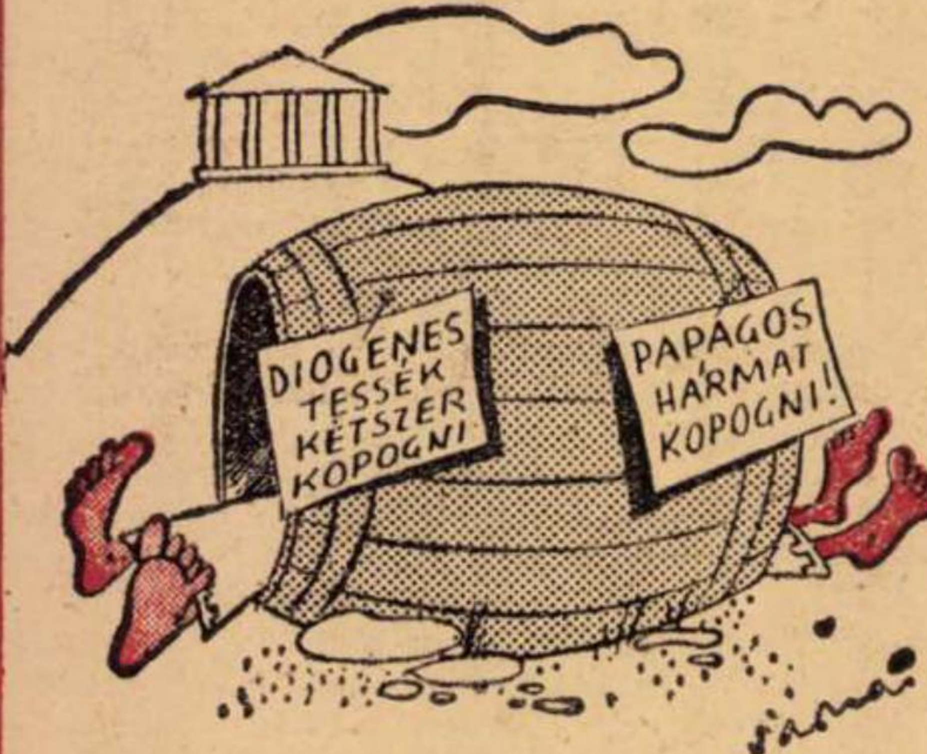

— Kérek öt deka sonkát!
— Lehet pont öt deka?

Az év utolsó karikatúrája

Társbérlet

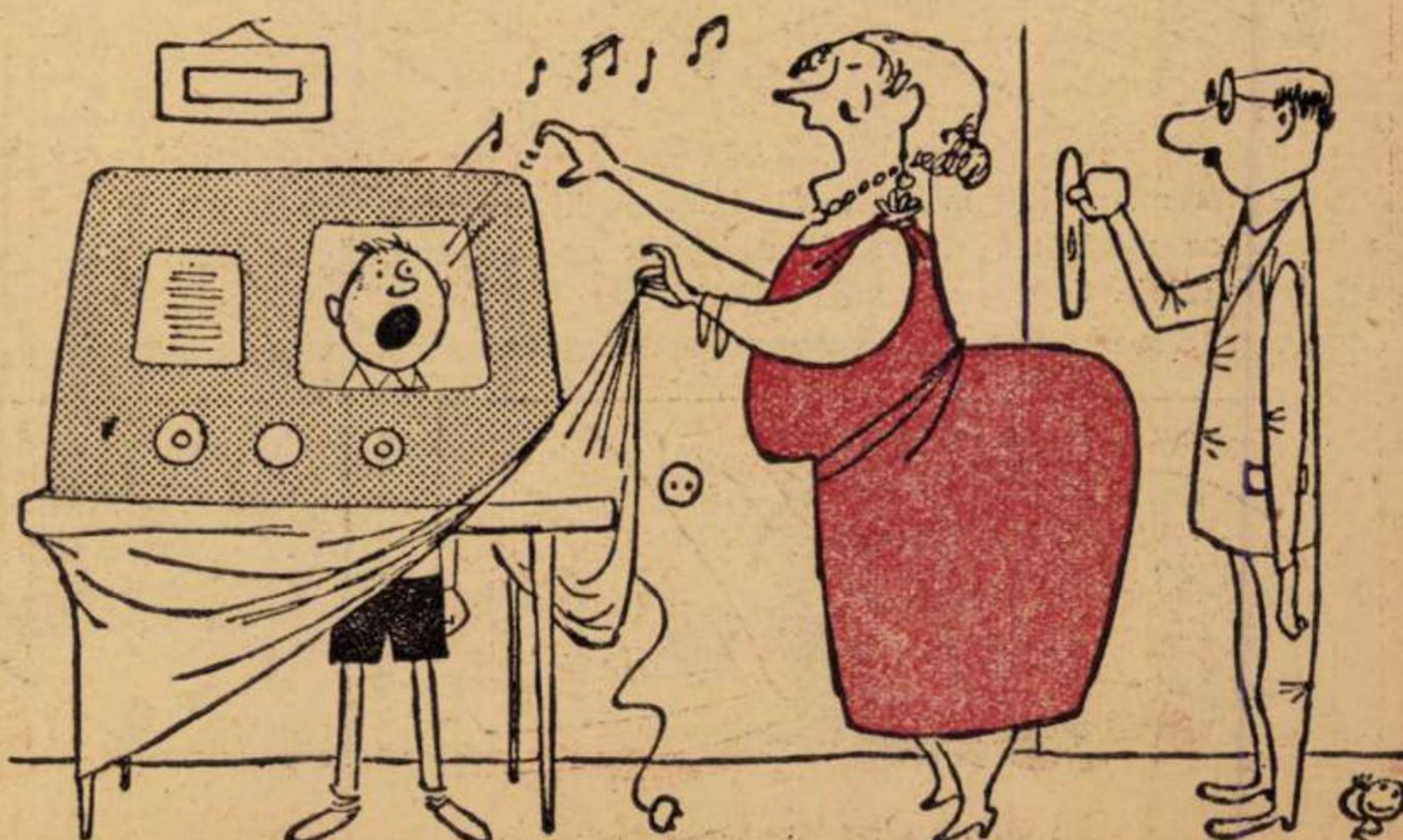

Az űrhajótörött

Mintha mi sem történt volna

Felvágós család és a televízió

— Ödönke! Kijöhetsz! Elmentek a vendégek!

HA megnyerném a főnyereményt...

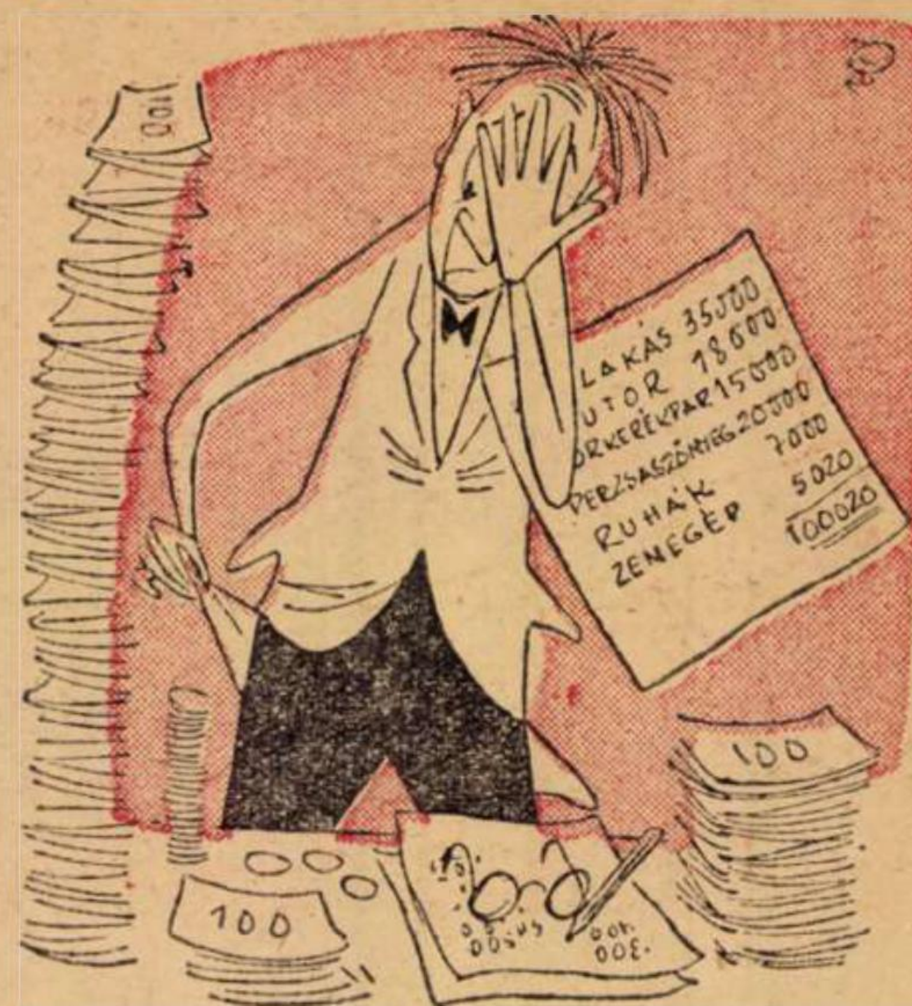

— Naphosszat csak tervezgetnék...
(Szegő Gizi)

— Jóska, megnyertük!

— Gyere le, tévedtem!
(Szürszabó József)

— Valakitől kölcsönkérek húsz forintot!
(Réber László)

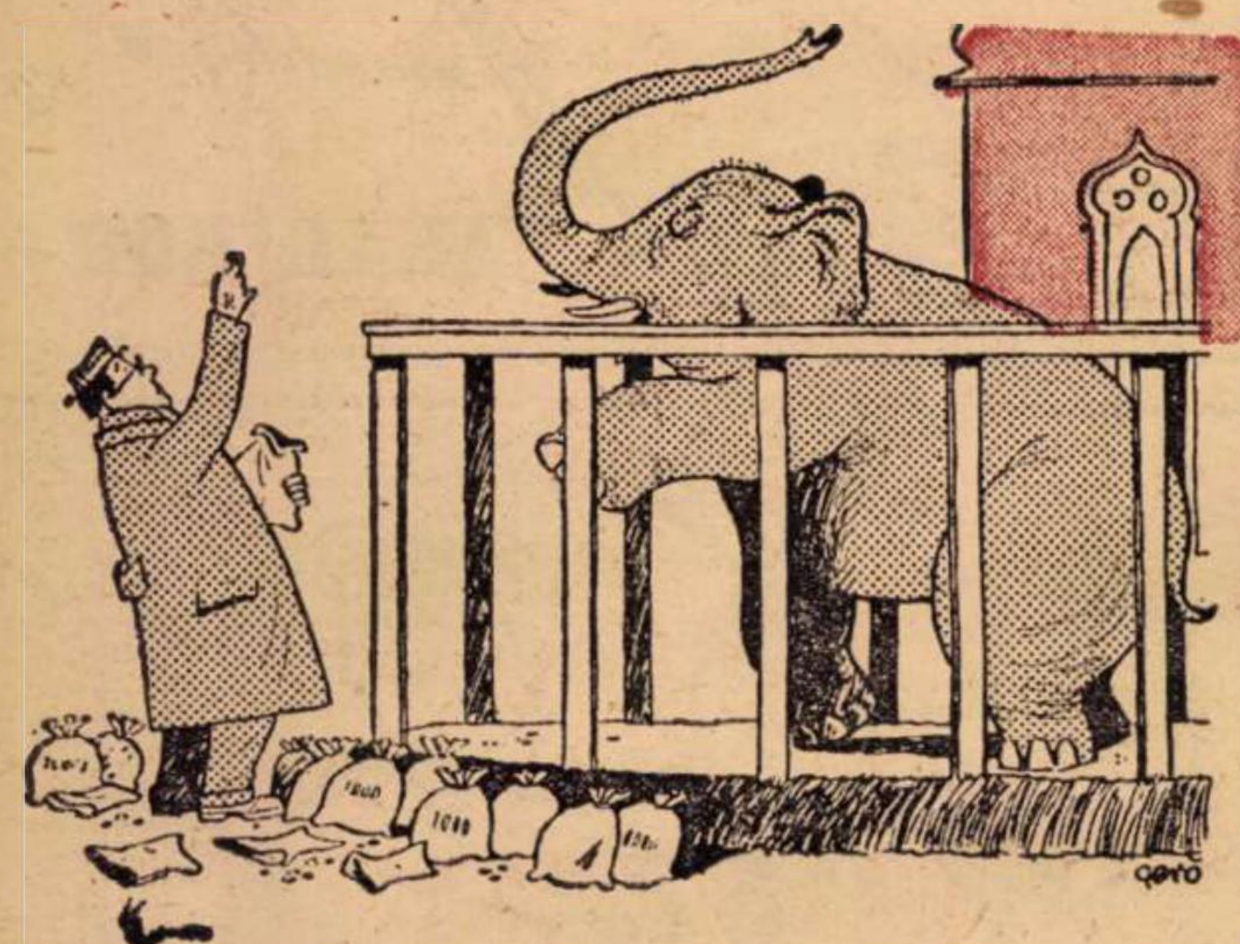
— Adnék a férjemnek egy tízest...
(Vasvári Anna)

A gyerekeimnek is örömöt szereznék...
(Kaján Tibor)

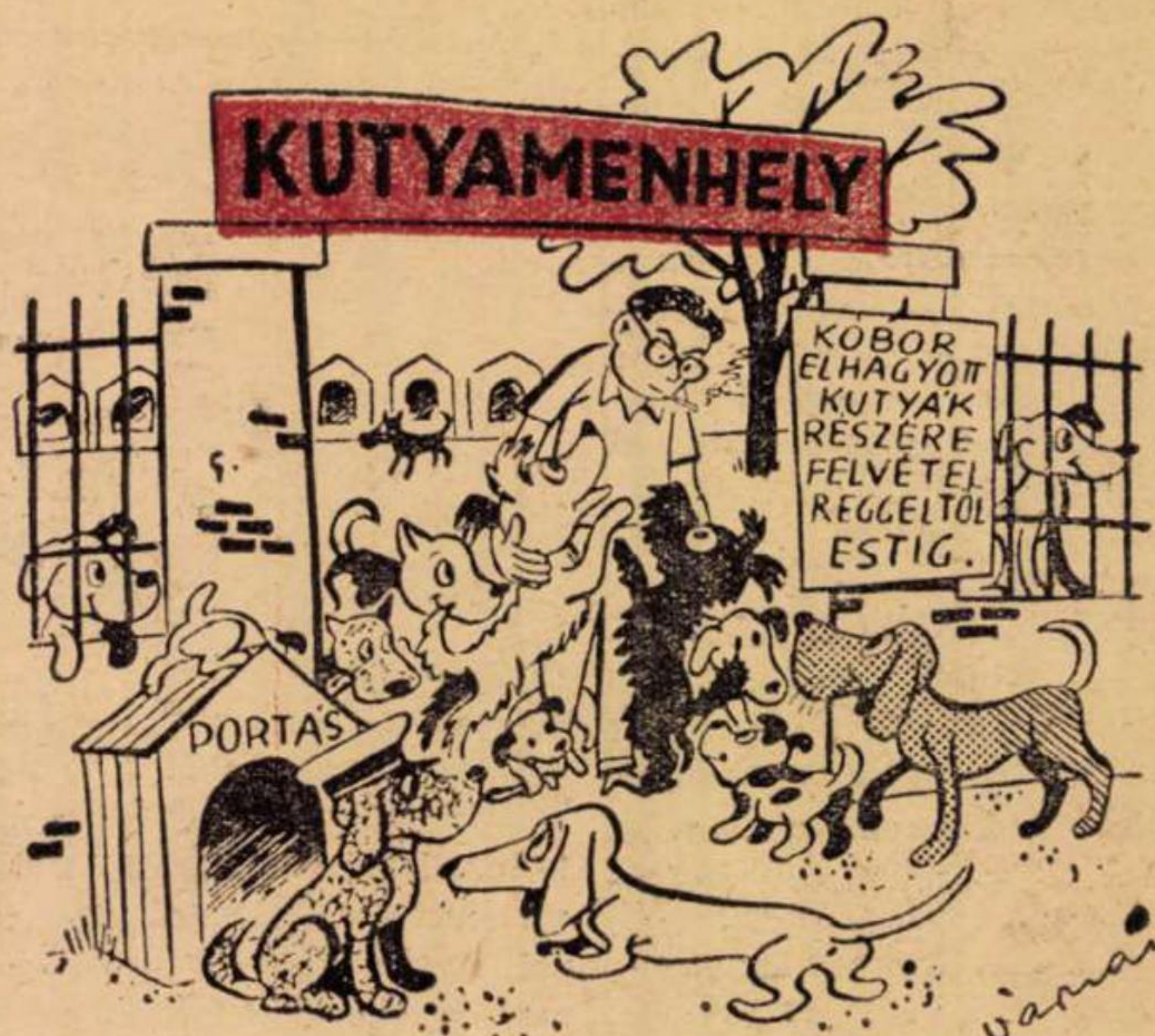
— Elkezdeném fogamhoz verni a garast...
(Schwott Lajos)

— Egész nap az állatkerti elefántot pitiztetném tízfillérekért.
(Gerő Sándor)

— Ez lenne az első dolgom!
(Edma)

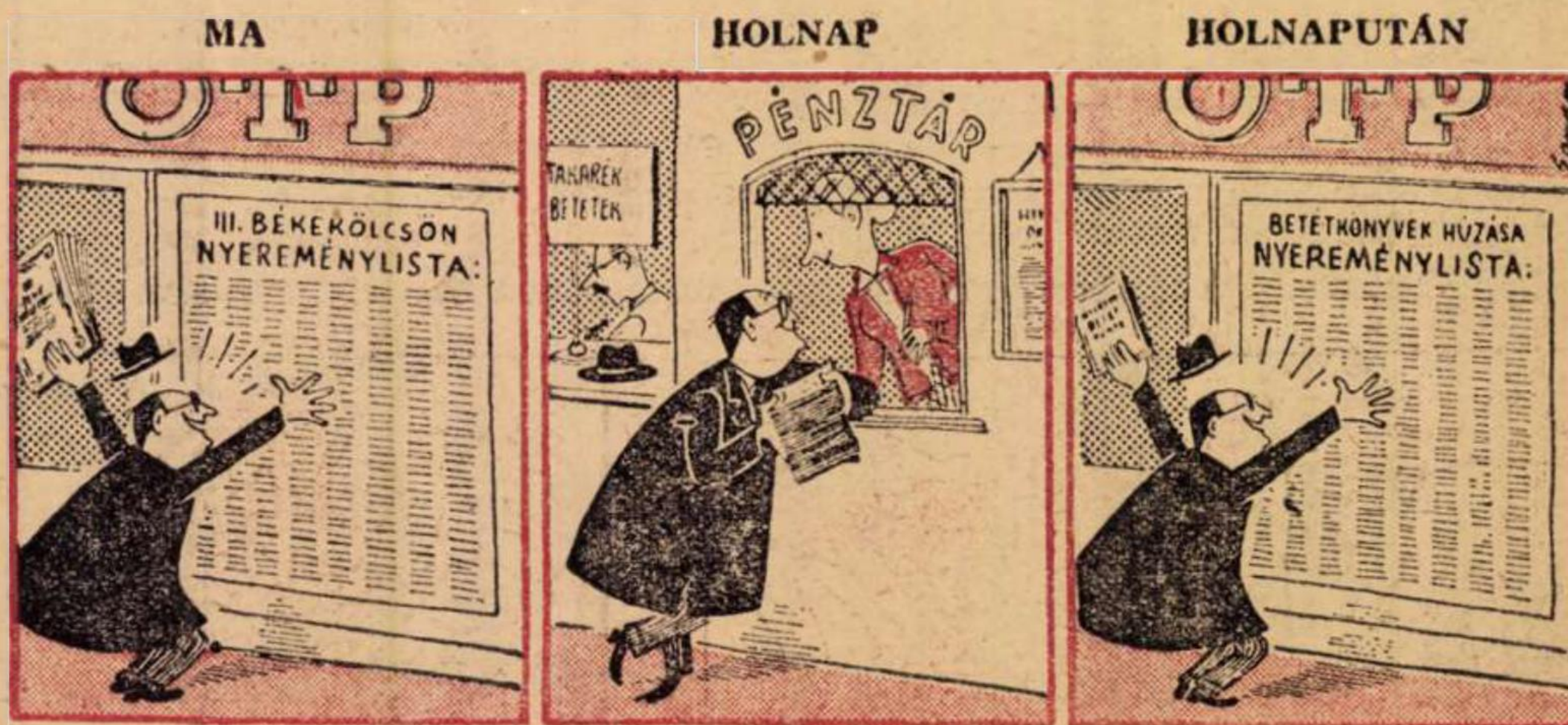

— Régi vágyamat teljesíteném...
(Várnai György)

— Mindenek előtt megszámolnám...
(Tonca Tibor)

MA | **HOLNAP** | **HOLNAPUTÁN**

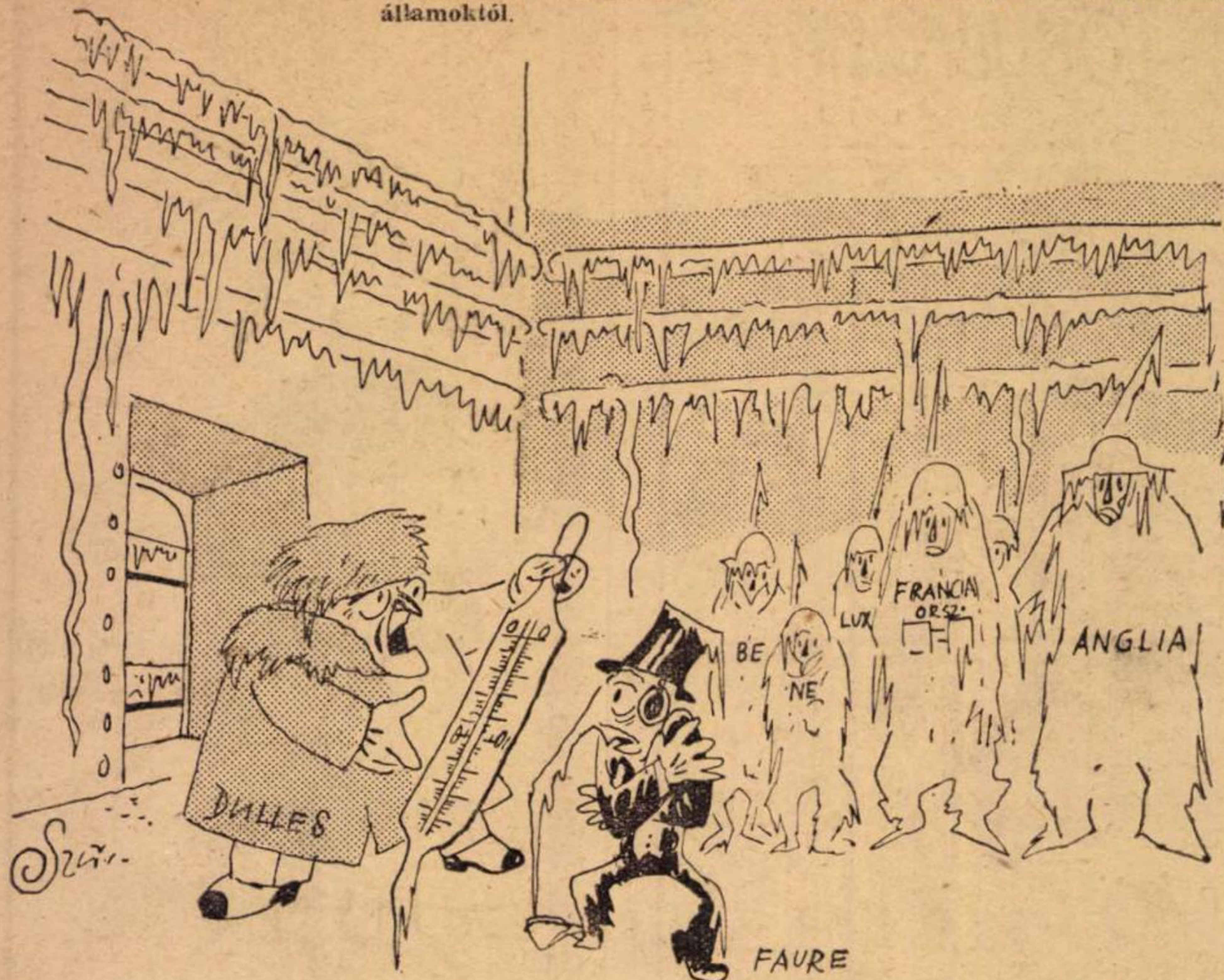
— Hurrá! Nyertem!

— Kérek egy százezerforintos nyereménybetétkönyvet...

— Hurrá! Nyertem!
(Sándor Károly)

Telhetetlen ember

Dulles a hidegháború folytatását és fokozását követeli a NATO-államoktól.

Dulles: Ez maguknak hideg?!

Röptében

GERGELY MIKLÓS ÚTINAPLÓJA

Három filmkocka Őrszentmiklósról

Az őrszentmiklósi Alkotmány tsz a váci járás legjobb termelőszövetkezete volt az idén. Minden munkát elsőnek végeztek el a járásban.

— Biztosan bevonták a családtagokat is — vélem.

— Hogyne! — hangzik az önérzetes válasz. — A férjeink mind bekapcsolódtak a munkába ...

A tagok több mint kétharmada ugyanis asszony.

2

Asszony a szőlőbrigád vezetője is, Peszeki Józsefné, ami tán a legnagyobb szó, mert a fő szőlőmunkákat valamilyen előítélet férfimunkának tartja. A borral való foglalatosságot férfimunkának tartják (a férfiak természetesen) a megivásig bezárólag. Az őrszentmiklósiak büszkén mondják:

— Nálunk minden lehet nő, még — szőlőbrigádvezető is.

3.

Azért van ellenkező hang is.

— Lehet, hogy Peszekiné nagyszerűen ért a bortermeléshez — mondta egy bácsi. — De azért mégse férfi. Hogy fogja meginni azt a rengeteg bort, amit kapott?

Püspökhatvanban történt

Kiss Sándorné az aszódi járástól kiszállt Püspökhatvanba. Látta, hogy egy döglött traktort lökdös egy pár ember harsány kacagással egy gépkocsira, minden szemmellátható eredmény nélkül. Ez reggel hétkor volt. Délután kettőkor, mikor ismét arra ment, ugyanazok az emberek lökdösték ugyanazt a döglött traktort ugyanarra a gépkocsira. Kiderült, hogy a Turai Gépállomás emberei.

— Mit csinálnak itt? — kérdezte csudálkozva.

— Szántunk — hangzott a nem nagyon meggyőző válasz.

Aztán megmagyarázták a csu-

dálkozó Kissnének, hogy pillanatnyilag (reggel héttől délután kettőig pillanatnyilag) nem szántottak, hanem a döglött traktorral foglalatoskodtak. „De most már készen vagyok!" — nyugtatta meg az egyik traktoros Kissnét.

— Megy végre szántani a téeszbe? — kérdezte Kissné.

— Még nem! — utasította el még a feltevést is a turai traktoros. — Előbb megyek egy jó komámhoz silózni.

— Miért? — hangzott a csudálkozó kérdés.

— Hogy miért? Olyan bora van annak, hogy hat nyelven beszél ...

Megnyugtató

A püspökszilágyi Új Élet téesz góréja félig fedetlen, beesik az eső, nem szárad ki a kukorica. Amellett felmerült az az aggály is, hogy a tetőtlen tetőn keresztül bemászhat valaki és ellopja a kukoricát.

— Téesz-tag nem lop! — szerelték le az aggályoskodókat. Nem kell attól félni! Ha valaki ellopja a kukoricát, az csak idegen lehet ...

Visszhang

A múltkorjában „Víz-totó" címen írtam ebben a rovatban a sáregresi téesz-kútról, amelyben nincs víz. Az aposztrofált Várpalotai Mélyfúró Vállalat levelet írt ebben a dologban. Közli a levélben, hogy a kút átadás után pár hónapig „üzemelt". Van még sok minden a levélben, a lényeges azonban az, hogy azóta a fúróvállalatot szakosították és a kútfúró-munkákat átadták a Kaposvári Mélyfúró Vállalatnak. Ez a vállalat — mint írják — a több izben meghibásodott sáregresi kutat több izben kijavította, de az makacsul több izben újra meghibásodott. Most a várpalotaiak újra felkérték — táviratilag! — az újabb javításra a kaposváriakat.

Nem írom tovább, mert megszomjaztam. De egyelőre nem Sáregresre megyek vizért.

Szilveszteri mese

— Kihül a vacsora, kislányom, egyél szépen! Anyuka, meg apuk[a] siet a bálba. Ha jó leszel és gyorsan ágyba bújsz, mesélek. Addi[g] mesélek, amíg egyszercsak a szemedre száll az álomtündérke. Aztá[n] majd ő folytatja a mesét.

— Apa, a mackó szemére is száll álomtündérke?

— Hát persze! Ő sem mostohagyerek.

— De én mostohagyerek vagyok, ugye, apukám?

— Miért lennél mostohagyerek?

— A Hamupipőke is az, és nagy csunyaság volt ám a szüleitől hogy nem vitték el a bálba ... Te mesélted!

— Eh, butaságokat beszélsz, kislányom! Fordulj az oldaladra, takarózz be nyakig, kezdődik a mese. Egyszer volt, hol nem volt ...

— Apa, a Lencsi baba szemére is száll álomtündérke?

— Száll bizony.

— És a kiskacsa szemére is?

— Természetesen, de mi bajod?

— A villamoséra is?

— Igen, de miért sírsz?

— Apa, apa, akkor talán már nem is jut nekem ...

— Már megint miket fecsegsz, kislányom! Feküdj nyugodta[n] vissza, takarózz be nyakig, hadd kezdjem ei végre a mesét! Egyszer volt, hol nem volt ....

— Ha nem volt, akkor minek meséled?

— Hát volt! Tudd meg, hogy volt! ... Volt egyszer egy király ...

— Mondd apa, mi az, hogy király?

— Az egy bácsi, aki sok embernek parancsol.

— Tudom már, Fazekas bácsi, a házfelügyelő ...

— Ne beszélj butaságokat, kislányom! Vedd tudomásul, hogy nem mesélek, ha mindig közbeszólsz. Tessék végre aludni! Csukd be a szemedet és aludj reggelig. Ebben az évben már nem akarok hal[l]ani felőled! ... Mi az? Mit motyogsz?

— Hogy éjfél után fel fogok ébredni.

— Még csak az kellene!

— Te mondtad ... Éjfél után jövőre lesz.

— Pszt! Elegem van belőled!

— Akkor vigyázz! Anya mondta tegnap Sári néninek, hogy sze[]retne még egy olyan édes kis gyereket, mint én vagyok! ... Oáááh ...

— Látod, már ásitozol. Álmos vagy nagyon. Mondom a mesét Egyszer volt, hol nem volt ... Alszol?

— Még nem.

— Egyszer volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is túl, ot[t] ahol a madár se jár, élt egyszer egy apu, meg egy anyu, akik n[a]gyon szerettek volna már elmenni a bálba, hogy megünnepelhes[sék] az új esztendőt, de ... Alszol, kislányom?

— ...

— Pszt! Végre elaludt a prücsök. Hm, hogy miket tud ez m[on]dani! ... No, most szépen, óvatosan, lábujjhegyen ....

— Apa! Apa, mondd tovább!

— Hát te ébren vagy? Nem mesélek! Apunak, meg anyun[ak] sietni kell! No.... Mit pityeregsz?

— Apa, apa ... Mondd tovább ... kihül a mese ...

Országh György

Kulturfront

Darvas Szilárd:

Karácsonyi idill

Ez karácsony előtt pár nappal történt: Ágh Péter, a fiatal, de máris nagyon tehetséges költő, enyasszonyával, Piroskával egy irakat előtt állott és az ott kirakott női fehérneműket nézegette.

— Szép az a nadrág — mondta Piroska, akiből a szerelem kiölt inden szeméremérzetet, mintgy féligmeddig már amúgyis ...hezment Ágh Péterhez. — zép az a nadrág és nem is na...on drága.

— Olvastam valahol — mondta ... szünet után Ágh Péter —, hogy Vörösmarty Mihály a feleségének, Csajághy Laurának „A merengőhöz" című gyönyörű versét adta nászajándékul.

— Tényleg? Érdekes! — mondta Piroska és tovább sétáltak.

A másik kirakatban ridikülök voltak, csodálatos táskáknak álcázott szatyrok és egyebek. Piroska ezeket is célbavette éjfekete szemével.

— Mit szólsz ahhoz? Milyen ...nyos! — mutatott az egyikre.

— Ugyanis a vers időálló vala... — mondta Ágh Péter költe...nyei felolvasásakor nemegyzer megcsodált zengő baritonján. — A vers időálló, mert tehetségből és halhatatlanságból van öszszeszőve. A verset nem rágja meg a moly, a vers nem megy szét. Még elveszteni sem lehet — fűzte hozzá — mert teszem azt, hogy ez esetleg megtörténik, akkor én rögön leírom emlékezetből...

— Igen — mondta Piroska — ez memória dolga.

Kéz a kézben sétáltak tovább, elhaladva több játéküzlet előtt, melyek ez idő szerint nem érdekelték Piroskát, hiszen nem volt gyereke, minthogy még csak menyasszonyként osztotta meg az élet terheit és örömeit Ágh Péterrel. Viszont egy női konfekcióüzlet előtt újból lehorgonyzott.

— Istenem — kezdte — mióta hajszolom ezt a fazont és ezt az anyagot! A Micinek van egy ilyen, a múltkor felpróbáltam, istenien állt...

Ágh Péter bólintott.

— Igen — mondta — kabátot, bugyit, nylonharisnyát bárki kaphat. De verset csak a kiváltságosok. Képzeld, ha az a Laura egy pár selyemharisnyát kapott volna. Hordta volna egy hétig... kettőig... De Vörösmarty gavallér volt. Nem sajnálta tudását, szívét, zsenijét, nekifeküdt annak a versnek, így született irodalmunk egyik remekműve...

— Fantasztikus, hogy az árakat sosem írják ki... — fakadt ki Piroska. — Emögött valami svindli van...

— Igy született irodalmunk egyik remekműve — ismételte Ágh Péter, akinek hangjában némi megbántottság rezgett. — Irodalmunk egyik remekműve, „A merengőhöz". Persze, ehhez múzsa is kellett. Aki a halhatatlanságot nézte és nem a kirakatokat.

Piroska elcsodálkozott.

— Azt a Jankát nem érdekelték a ruhák? Hogy lehet az?

— Nem Janka volt, hanem Laura — szögezte le Ágh Péter egy árnyalattal még borúsabban. — Laura volt, mint ahogy te Piroska. És a neve örökre fennmaradt. Mint ahogy a te neved is fennmaradna, ha teszem azt a sok ringy-rongy helyett, amiket az emberek így karácsonykor a szerelmüknek ajándékozgatnak, egy szép szerelmes verset írnék hozzád.

Piroska szeme felragyogott.

— Verset írsz hozzám?

— Igen — bólintott Ágh Péter — egy kis remekművet... Már itt zsong az agyamban...

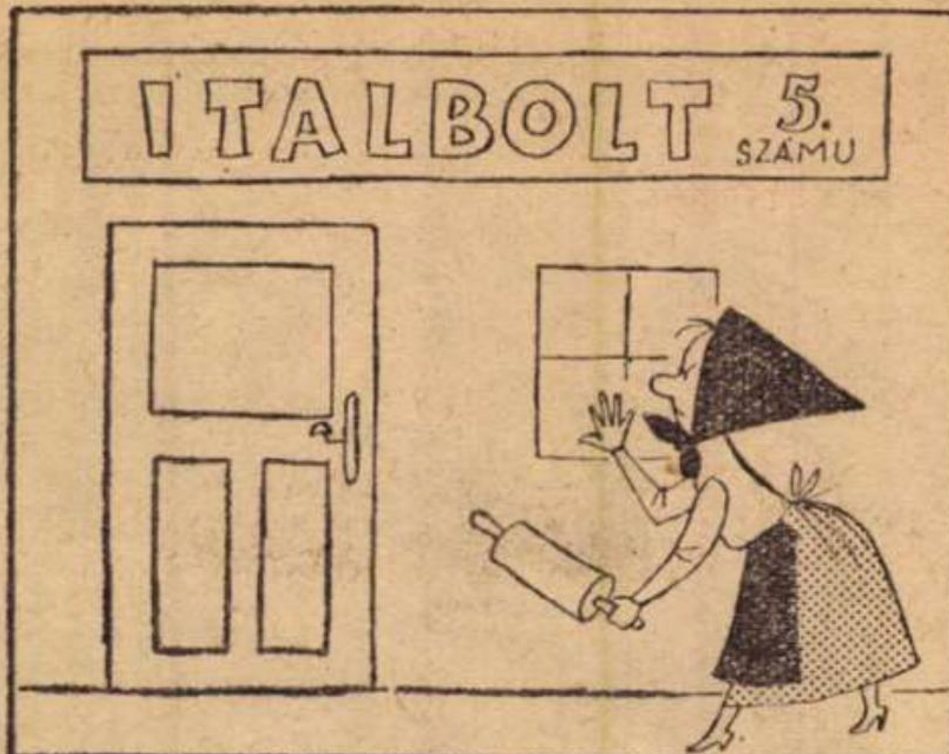
Piroska nem röstellt az utcán nyakába ugrani és megcsókolni.

— Te drága! — mondta. — De azért kár, hogy elmondtad! Milyen szép lett volna, ha nem szólsz, ha megmarad meglepetésnek... és csak akkor tudom meg, mikor kibontom a csomagot és ott találom a nadrág meg a harisnya mellett...

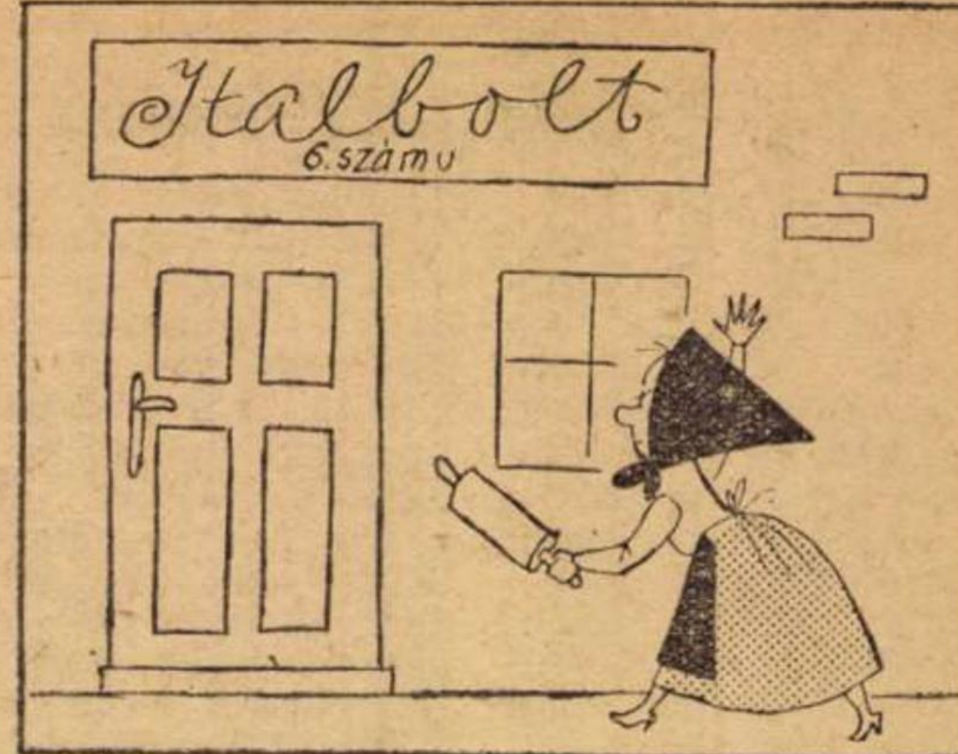
— Valami igazad van — mondta Ágh Péter komoran és lassan tovább sétáltak az aránylag langyos decemberi délutánban...

Ilyen örömök is vannak...

1.

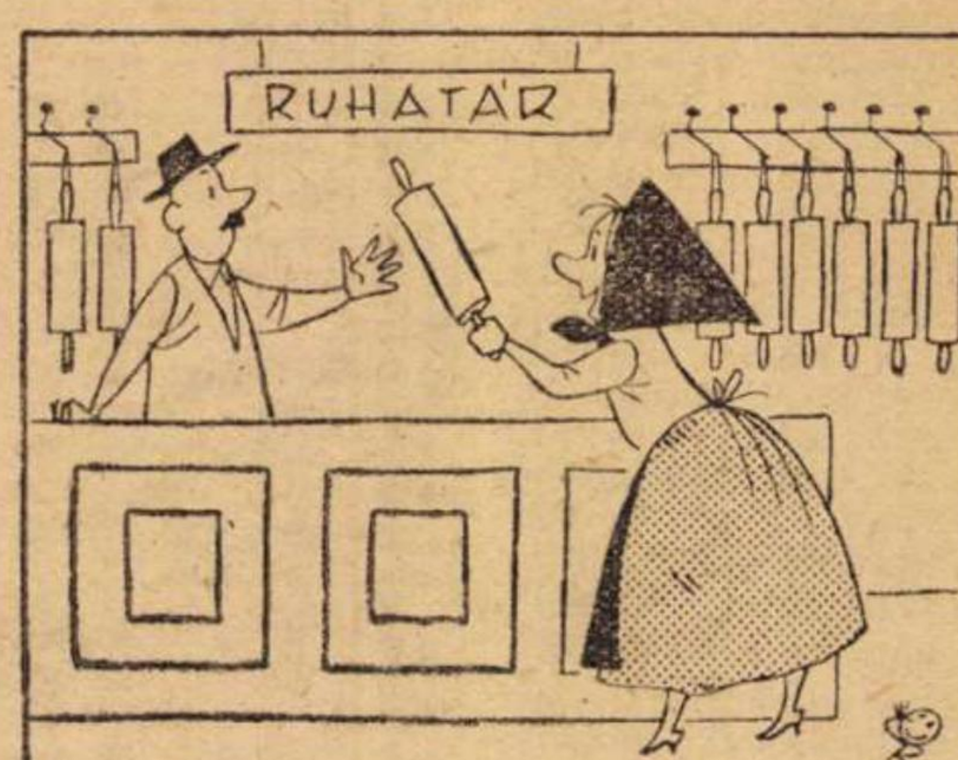
2.

3.

4.

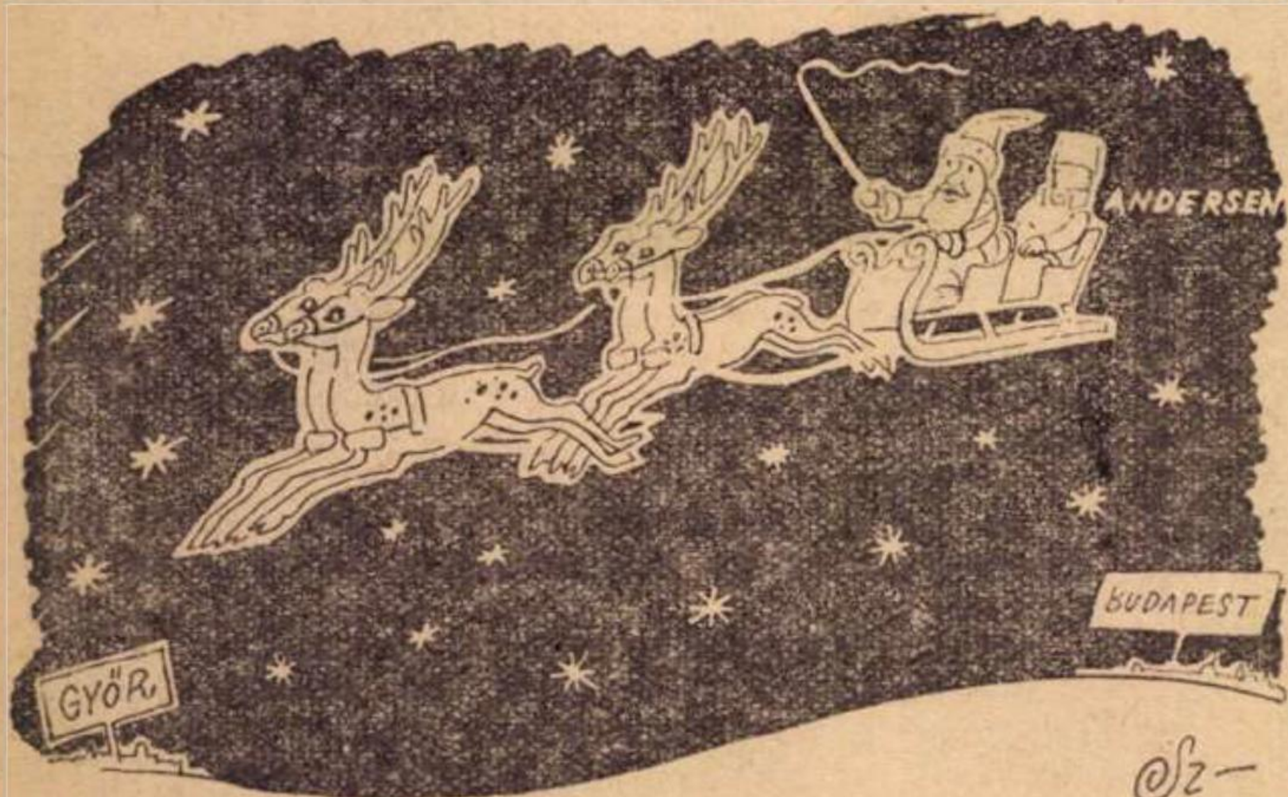
Az Opera előtt

— Jaj, de érdekes ez a Majomkirály, szeretnénk látni a színpadon is!...
— Méltóztassék talán majd Pekingben megpróbálni, a pesti előadásokra már minden jegy elkelt.

Andersen a Bábszínházban

(A Budapesti Állami Bábszínház után az új Győri Állami Bábszínház is Andersen meséket mutat be.)

Andersen: Még jó, hogy kitaláltam ezt a járművet, legalább győzöm a bemutatókat...

Kis hangverseny illusztrálva

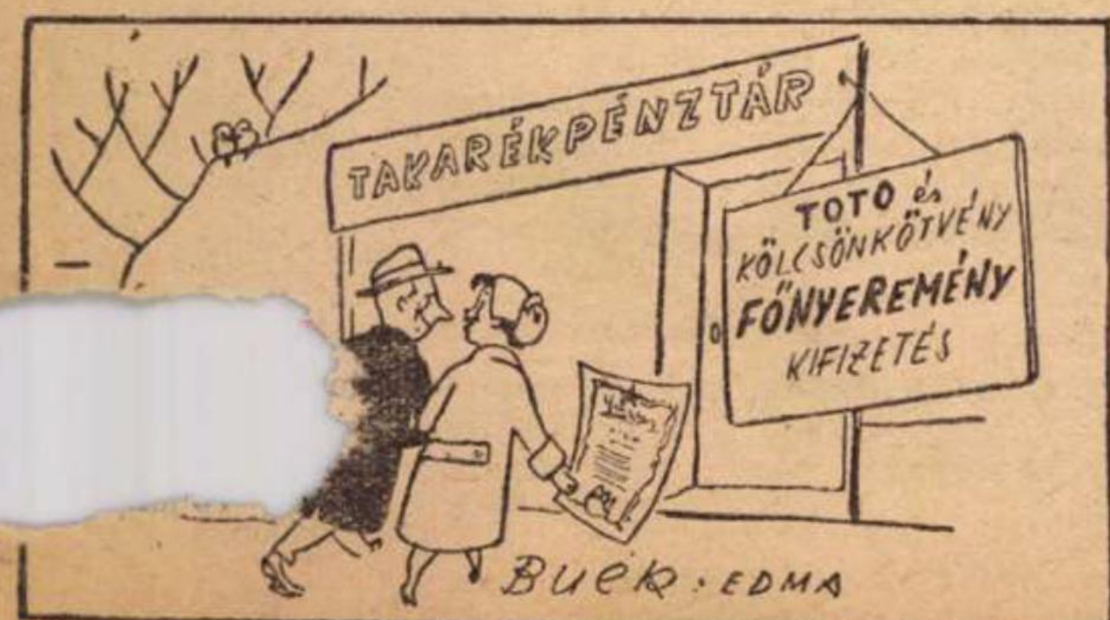
Perzsavásár

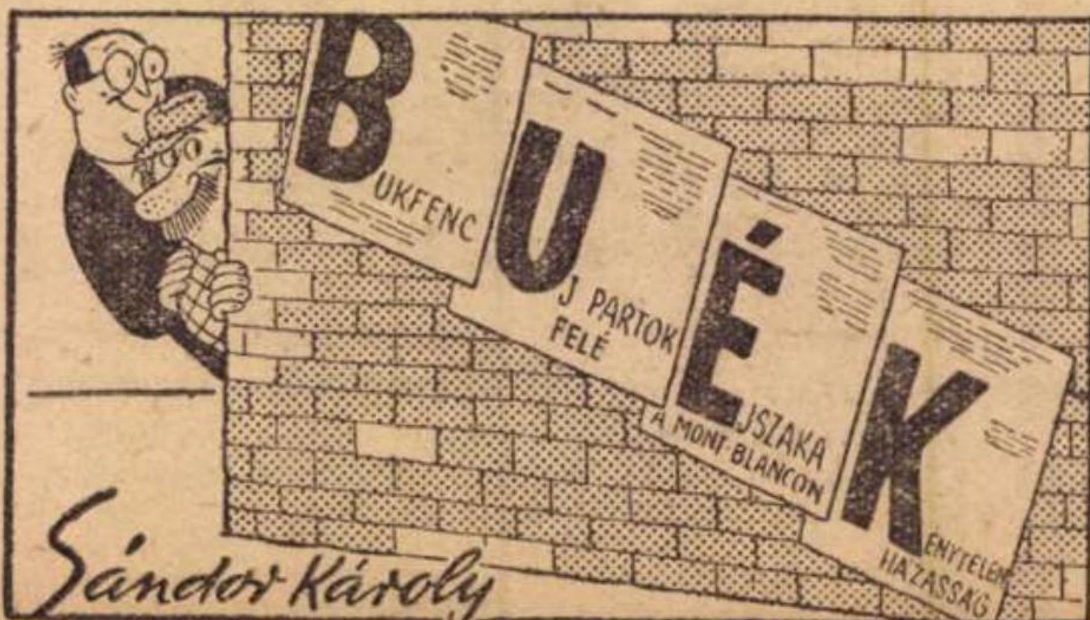

Mesék a bécsi erdőről...

Felhívás keringőre

Le a bürokráciával!

Egy örökség története

Bánfalvi Árpád 1948-ban értesült arról, hogy nagybátyjától bérházat örökölt Debrecenben. Az örökségre nem tartott igényt, ezért a bérházat felajánlotta a városnak. Választ kapott: az örökösödési eljárást le kell folytatni hogy az örökös birtokon belül legyen. Közölték vele azt is hogy felajánlásról csak az eljárás után lehet szó.

A hagyatéki eljárás annak rendje-módja szerint le is zajlott. Bánfalvi a bérház ráeső részének tulajdonosa lett és 1950 tavaszán örökségét felajánlotta a KIK-nek. A házrészt el is fogadták és attól kezdve a KIK a bérház kezelője lett. Az eljárásnál leltározást is kellett végezni, melynek illetékét 69 forintban állapították meg.

Ekkor kezdődött el a huzavona, amely még napjainkban is tart. 1951. végén Bánfalvi felszólítást kapott a debreceni járási tanács pénzügyi osztályától, hogy fizessen 69 forintot, annak kamatait és a késedelmes fizetés miatt büntetést, összesen 189 forintot. Tekintve, hogy az örökös a felszólítást akkor látta először, nem értette, miért kell kamatot és büntetést fizetnie, ezért csak 69 forintot tett postára. Ekkor egy évig nem kapott semmiféle felszólítást.

1952 végén azonban ismét fizetési meghagyás érkezett. Foglalás terhe mellett most már 240 forintot kértek tőle. Nosza, Bánfalvi elutazott Debrecenbe és megmutatta a 69 forintról szóló postai feladóvevényt, egyben közölte, hogy amikor először kapta meg a felszólítást azonnal fizetett, tehát indokolatlan, hogy kamatot és büntetést kírónak rá. Erre felmutattak neki egy igazolószelvényt, mely szerint még 1950-ben a régi lakásán valaki átvette a felszólítást, tehát a büntetés jogos. Nem tehetett mást, fizetnie kellett. Az egész ügy most már körülbelül 250 forintjába került, noha „örökségéből" egy fillér hasznot sem élvezett. Ezek után csak abban reménykedett, hogy az ügy végleg lezárult.

Azonban a bürokrácia olyan, mint az ördög: nem alszik! 1955 augusztusában kijöttek a végrehajtók, hogy 350 forint „illetéktartozást" behajtsanak. Az elkeseredett örökös telefonon felhívta Debrecent és igazolást kért, hogy tartozása nem áll fenn. Az igazolást megkapta, így a végrehajtástól elálltak.

De csak egy időre...: December elején ugyanis ismét kijöttek hozzá a végrehajtók és ezúttal 569 forint illetéket követeltek. A megkeresésen rajta volt az ügyszám, ugyanaz, mint az előbbi felszólításokon. de ezt a XI. kerületi Tanács nem vehette figyelembe, mert Debrecen csak azt kérte a kerülettől, hogy hajtson be 569 forintot. Mivel foglalni nem tudtak — mert nem volt mit —, letiltották a fizetését.

Kíváncsiak vagyunk, a debreceni járási tanács pénzügyi osztálya meddig húzza ezt az ügyet? Talán addig, amíg Bánfalvi Árpádnak felnő a gyermeke és majd örökölni fogja ezt az indokolatlan letiltást?

(Papp)

Nem vagyok kályhás

A pécsi járási tanács pénzügyi osztálya iparadót vetett ki rám, mint kályhásmesterre, holott ezt az ipart én soha nem űztem és nem is értek hozzá. 1946 óta a szekszárdi postahivatal dolgozója vagyok. Mindezt okmányokkal igazoltam a Baranya megyei Tanácsnál, ennek ellenére az 1954-re kivetett adót nem hajlandók törölni. Közölték velem, hogy itt jogorvoslatnak helye nincs! Szerintem igenis van helye a jogorvoslatnak, — ha az adókivetés indokolatlan. Ilyen címen legközelebb talán mint cukrászt, vagy cipészt is megadóztathatnak, hiszen ezt a két foglalkozást se űzöm.

Szeretném, ha a Pécsi Járási Tanács végre tudomásul venné, hogy nem vagyok kályhás. Nincs is szándékomban ezt a szakmát megtanulni, csak azért, hogy a járási tanács bürokráciája miatt adót fizessek.

Fehérvári Antal
postasegédellenőr,
Szekszárd

A láthatatlan fal

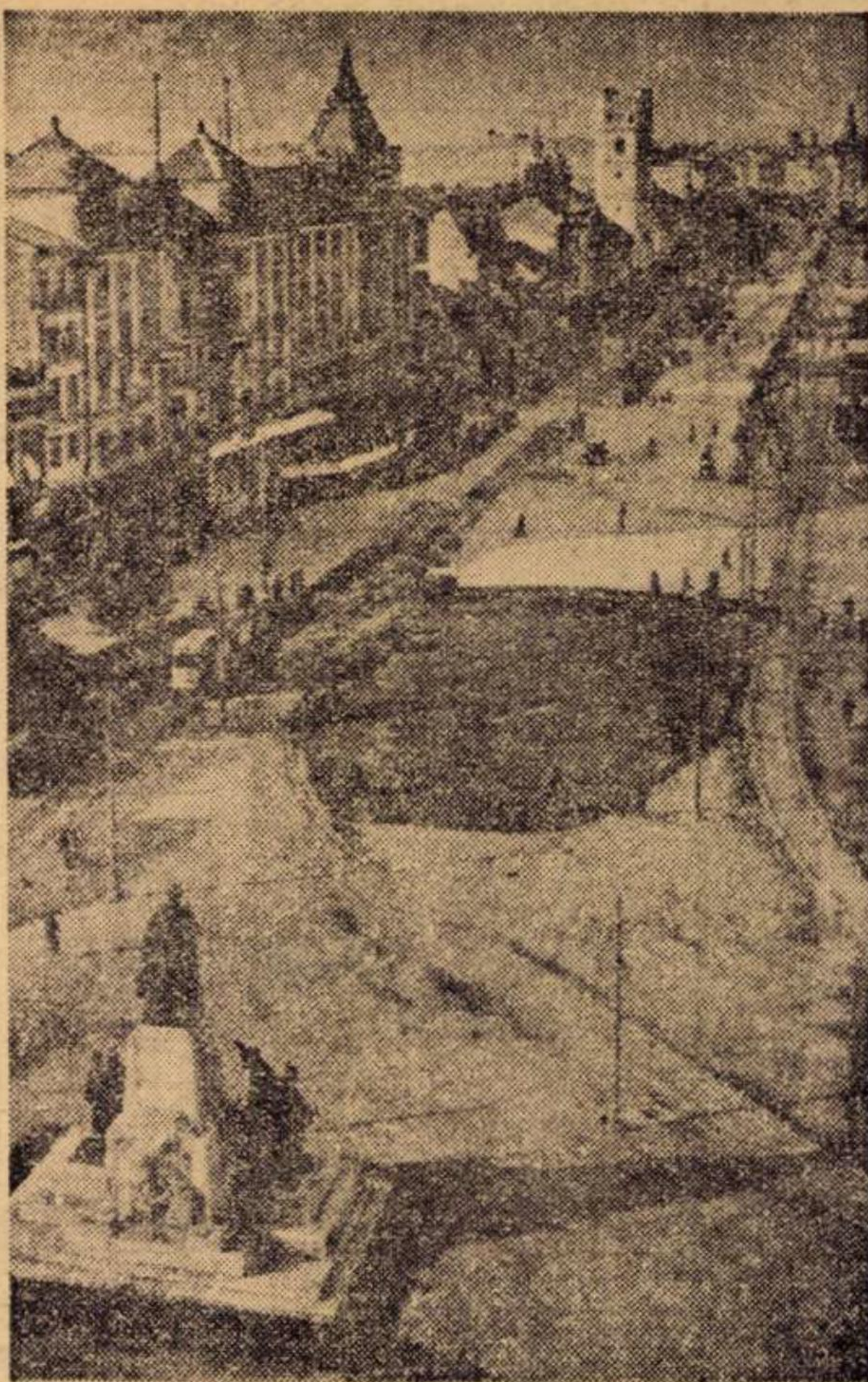
November 27-én. este egy fiatal lány lépett be a Valéria kávéház előtt álló telefonfülkébe és a telefonálók szokása szerint a falnak támaszkodott. Zsupsz!...: Már kint is volt az utcán! Ugyanis az esti szürkületben nem vette észre, hogy hiányzik az üvegfal. Semmi baja sem történt, noha kezét-lábát kitörhette volna.

Az utcai telefonfülkékre panaszkodni megszokott dolog. Sajnos kevés eredménnyel. Ezért nem is lepődünk meg, hogy a posta nem pótolja azonnal a hiányzó üvegfalat. De azt elvárjuk, hogy ugyanúgy, mint a frissen festett kerítéseknél szokás, legalább egy spárgával és a rajta libegő papírcsíkkal jelezzék, hogy ott nincs fal. Persze, a legjobb megoldás az lenne, ha mégis megcsináltatnák az üvegfalat.

OLÁH PÁLNÉ
Bp., Budafoki út 93.

Fordított üdvözlet Debrecenből

Galgóczy Miklós debreceni olvasónk küldte nekünk a mellékelten látható képeslapot. (Hortobágyi tájszólással: anzikszkártya.) Gyönyörűen ábrázolja a kép a város egyik legszebb részletét — gyönyörűen, csak éppen hogy megfordítva. A jobboldali háztömböt ismeretlen tettes áthelyezte a baloldalra. Hogyan végezte ezt a szokatlan műveletet? Pillanatnyi nyomozás után megállapítottuk, hogy egyetlen mozdulattal intézte a nagy átépítést: fordítva másolta papírra a felvételt.

Hogyan lehetne helyrebillenteni a szép utcarészletet? — ez itt a kérdés. Visszaépíteni a házakat eredeti helyükre? Tudunk ennél egyszerűbb és olcsóbb megoldást: nézzük tükörből a képet és minden rendbejön. Ajánljuk a módszert a képeslapot kibocsátó Képzőművészeti Alapnak: nézzen ő is a tükörbe, hátha nála is minden rendbejön.

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyi december 15-i számában Bakonyi József „Meddig várjak a pénzemre?" címmel megjelent panaszával kapcsolatban közlöm, hogy a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézet Tokod környékén szénkutatási munkát végzett, amelynek során a mezőgazdasági művelés alatt álló területeken kisebb károkat kellett okoznunk. 1955. július 5-én a tanács megbízottjának jelenlétében az okozott kárról jegyzőkönyvet vettünk fel, majd szeptember 24-én a tanács számlájára átutaltuk az érdekelteknek — köztük Bakonyi Józsefnek — járó kártérítési összeget.

A Ludasban megjelent cikk nyomán felkerestem a tokodi tanácsot, ahol sem a VB-titkár, sem pedig a mezőgazdasági előadó nem tudott az ügyben felvilágosítást adni.

Mindezt — mert úgy láttam, hogy a tokodi tanácsnál nem sok érdeklődést tanúsítanak az ügy iránt — bejelentettem a dorogi járási tanács VB elnökhelyettesének, Kecskés elvtársnak, aki ígéretet tett, hogy a panasz orvoslása ügyében intézkedik.

Dombai Tibor igazgató
Geofizikai Intézet

*

Lapunk december 15-i számában Szabó Ernő (VII., Majakovszkij u. 41.) olvasónk levelét közöltük „Nyakamon a mennyezet" címmel. Megállapítást nyert, hogy a levélben foglaltak nem felelnek meg a valóságnak. Szabó Ernő lakásának mennyezete nem csőrepedéstől ázott át, hanem attól, hogy a háztető és a csatornázás évek óta rossz állapotban volt. A házkezelőség már annak idején megcsináltatta a tetőt és a csatornát, mert éppen a Szabó Ernő által bepanaszolt, egyébként jó munkát végző házfelügyelő törődött vele és megjavíttatását szorgalmazta.

Mégis volt csillagszórás

Amikor elérkezett a nagy bemutató ideje, minden kellék együtt volt. A csodatevő nagybácsi, két csomag csillagszóró, amelyek közül az egyiket a XI. kerületi Tanács Kézműipari Vállalata, a másikat a Szegedi Háziipari Szövetkezet készítette. Ott volt ezenkívül a gyufa és Ferike unokaöcsém személyében a hálás publikum is.

Meggyújtottam a gyufát és a máglyahalálra ítélt csillagszóró alá tartottam. Sercegés hallatszott, a rudacska izzani kezdett — és nem történt semmi. Zavartan húztam ki a zacskóból egy másik csillagszórót, meggyújtottam, de most még csak nem is izzott. Csakhamar elfogyott a türelmem és elfogytak a csillagszórók is. A mutatvány nem sikerült. Én zavartan néztem Ferire. Kellemetlen dolog, amikor a felnőtt rosszul vizsgázik a gyerek előtt. Hirtelen felderült az arcom. Erős káposztaszagot éreztem. Megkérdeztem sógornőmet:

— Káposztasavanyítás van nálatok?

— Igen.

— Akkor kövekkel préselitek!

Pár perccel később már egymáshoz ütögettem a köveket és fáradozásomat csakhamar siker koronázta. A kövek szikráztak.

Ferike nem csalódott, csillagokat látott... De nem a XI. kerületi és a szegedi selejtkészítők jóvoltából.

(p.)

Végre egy panasz!

(A „Le a bürokráciával!" rovat szerkesztője az év utolsó napján befejezte munkáját. Összecsomagolta az asztalán heverő elintézetlen postát, bezárta fiókját és mélyen elgondolkozott. Ismét eltelt egy esztendő. Harcolt a bürokrácia ellen, talán nem is egészen eredménytelenül. Bizonyára nemsokára eljön majd az az idő, amikor... A szerkesztő homlokát tenyerébe támasztva, álmodoz[...] kezdett...)

★

Kopogtak...:

— Tessék! — kiáltott ki a „Le a bürokráciával!" rovat egyik munkatársa. A következő pillanatban [...] ven-ötvenöt év körüli nő lépett a szerkesztőségi sz[...] bába. Körülnézett... Látni lehetett rajta, hogy nem tudja: az öt újságíró közül melyikhez forduljon.

A szemfüles Benkő lecsapott rá:

— Foglaljon helyet. Talán abba a karosszékbe. Az kényelmesebb. Miről van szó?

A kövér Szepezd halkan szólt a többiekhez:

— Két hét óta ez az első panasz és megint Benkő veszi fel! A múlt hónapban is ő csípte el az egyetlen esetet!

A látogató megszólalt:

— Tetszik tudni, a tetőről van szó.

A többi négy irígykedve összenézett. Még hozzá tető! Ilyen panasz már több mint egy éve nem volt!

— Szóval tetőügy — örvendezett Benkő. — Tessék csak részletesen elmondani.

— Az úgy volt, hogy három nappal ezelőtt levelet írtam az IKV-nak és közöltem velük, hogy a tető beázik.

— Tehát beázás...

— Igen. Tegnapelőtt kaptam választ.

— Elutasították a kérést? Más sürgősebb munkákra hivatkoztak?

— Dehogy kérem. Azt írták, hogy másnap megcsinálják.

— Aha, értem. Megígérték, de nem jöttek el.

— De eljöttek. Nagyon gyorsan megcsinálták.

— Szóval hevenyészett, rossz munka! Ma esett az eső és biztosan újra beázott.

— Nem kérem, nem ázott be. Kitűnő munkát végeztek. Node én nem is ezért jöttem...:

— Hanem? — türelmetlenkedett Benkő.

— A fürdőkád miatt.

— Akkor miért nem a fürdőkádügyet mondta el?

— Mert a tetővel kell kezdeni. Amikor ugyanis készen lettek, megkértem őket, hogy nézzék meg a fürdőkádat. Ugyanis a kád már hónapok óta folyt.

Benkő reménykedve kérdezte:

— Persze, meg se nézték. Kijelentették, hogy ők tetőmunkások.

Az asszony csodálkozva nézett az újságíróra:

— Miből tetszik gondolni? Megnézték bizony! Sőt, rögtön meg is csinálták! Nagyon rendes emberek voltak.

— De hát akkor...:

— Hogy miért jöttem ide? A villanyvasaló miatt.

Benkő nehezen őrizte meg nyugalmát.

— Először volt a tető, azután a fürdőkád. Most viszont már a villanyvasalóról beszél.

— Arról, kedves. Mert ha az a két derék ember nem jött volna kijavítani a tetőt, nem hozták volna rendbe a fürdőkádat sem. És akkor most nem beszélhetnék a villanyvasalóról.

— De miért nem?

— Mert a két tetőcsináló nem vehette volna kézbe a vasalót. Az ott volt a fürdőszobában és ők észrevették. Egyszer régen, nagyon régen ajándékba kaptam. A két tetőjavító sajnos, a kezébe vette és...:

Az újságíró, aki letörten hallgatta a látogatót, hirtelen éber lett. Felébredt benne a gyakorlott újságíró, aki régebben oly sok súlyos panaszt hallgatott meg:

— Na, végre, elérkeztünk a panaszhoz! Kézbevették és elrontották. Tehát ezt sérelmezi!

— Dehogy rontották el. Megjavították!

Benkő homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek.

— Tartsunk sorrendet — kérte az asszonyt. — Lehet, hogy rosszul értettem. A vasalóra azt mondta, hogy remek villanyvasaló volt és panaszkodni akar miatta.

— Igen.

— De ha remek volt a vasaló, akkor miért kellett megjavítani és ha megjavították, akkor miért emel panaszt?

Most a látogató hangja vált ingerültté:

— Én magyarul beszélek, fiatalember! Azt mondtam, hogy a vasaló remek volt. Tetszik tudni: *volt*, de egy évvel ezelőtt elromlott. Mindig kicsapta a biztosítékot. Nem tudtam vasalni. A két tetőjavító ezt is megjavította.

Benkő most már végleg elvesztette türelmét. Dühösen és reménytvesztetten kérdezte:

— De akkor miért jött ide panaszkodni?

A látogató hangja izzott a felháborodástól:

— Mindjárt megmondom! Azért, mert szégyenben hagytak! Képzelje el, meg akartam őket kínálni házisüteménnyel, de nem fogadták el. Az én közismerten finom manduláskiflimet visszautasították! Hát ez hallatlan! Ezt írják ki az újságba.

Palásti László

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő). FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő). GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerke[...]
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin körút 9—11. Tel[...]
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Irod[...]
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.